

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 152/06-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 239/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2006 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 239/00.

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že 18. apríla 2000 podal okresnému súdu „žalobu o neplatnosť platobného výmeru s účinnosťou od 1. VII. 1999 voči vtedajšiemu O. (...) v B.“.

Sťažovateľ ďalej podrobne chronologicky opisuje v sťažnosti úkony okresného súdu od roku 2000 až do roku 2005. Podľa neho okresný súd porušil ním označené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „*ani po takmer 6 - tich rokoch nie je vo veci samej rozhodnuté i čo len v prvom stupni!*“. Súčasťou sťažnosti bola žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ v závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské právo I. K. K. podľa ods. 2), čl. 48 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Dohovoru o jeho ochrane postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom u neho pod č. k. 5 C 239/00 porušené bolo.

2.) Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadošťačenie vo výške 60 tis. Sk (slovom šesťdesiat tisíc korún slovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

3.) Prikazuje Okresnému súdu v Bardejove, aby v súdnom konaní vedenom u neho pod č. k. 5 C 239/00 konal ďalej a o veci samej rozhodol bez zbytočných prieťahov.

4.) Ukladá Okresnému súdu v Bardejove uhradiť vzniklé trovy tohto konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Keďže jeho podanie nespĺňalo všeobecné a osobitné náležitosti požadované § 20, § 50 a § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), splnenie ktorých

je predpokladom začatia konania pred ústavným súdom, ústavný súd ho výzvou z 10. marca 2006 vyzval na odstránenie nedostatkov sťažnosti, a to konkrétne aby k žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyplnil údaje o jeho osobných, majetkových a zárobných pomeroch, a ďalej vo výzve ústavný súd sťažovateľa poučil, čo musí obsahovať návrh na začatie konania pred ústavným súdom, čo je potrebné k návrhu pripojiť, a zároveň bol upozornený na neprípustnosť návrhu v prípade nepreukázania, že vyčerpal opravné prostriedky alebo právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytoval a poskytuje a na použitie ktorých bol a je oprávnený podľa osobitných predpisov [napr. zákon Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov a s účinnosťou od 1. apríla 2005 zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov].

Na základe tejto výzvy ústavného súdu bolo ústavnému súdu 5. apríla 2006 doručené podanie sťažovateľa označené ako „*Predloženie požadovaných dokumentov k mojej ústavnej sťažnosti, zo dňa 28. II. 2006 a k sporu pod č. k. 5 C 239/00 (...)*“, v ktorom poukázal na to, že nemá vedomosť o tom, „*aby v slovenskom právnom poriadku v takýchto veciach, ako sú moje, existovali účinné právne a iné prostriedky nápravy, ako všeliak na to, aby som v zmysle čl. 127 terajšej Ústavy SR nemusel podávať ústavné sťažnosti. (...)*

V poslednom období, keď bardejovský súd často nielen podriemkaval, ale občas aj tvrdo zaspal, podal som 3 sťažnosti na priedahy v konaní predsedovi Okresného súdu v Bardejove i Krajskému súdu v Prešove (21. III. 03, 24. III. 03 a 17. VII. 04). Tieto sťažnosti sú legitímne a v ničom neodporujú žiadnemu zákonu, pretože v tomto čase platný zákon č. 80/92 Zb. o žiadnych konkrétnych alebo nekonkrétnych sťažnostiach nehovorí (...). Pripomínam ústavnému súdu, že tento zákon, ale ani ten vydaný po ňom, nikomu neupiera ani nezakazuje podávanie hromadných sťažností (...)“.

Na základe výzvy ústavného súdu zo 6. apríla 2006 sa k sťažnosti vyjadril aj okresný súd, ktorý okrem podrobnej chronológie všetkých úkonov uviedol:

«*Vychádzajúc zo sťažnosti sťažovateľa porušenie svojho základného práva v zmysle*

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vidí v tom, že v konaní došlo k zbytočným prietahom a vo veci nebolo meritórne rozhodnuté po dobu viac ako päť rokov.

Zo spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5 C 239/00 vyplýva, že sťažovateľ dňa 18. 4. 2000 súdu doručil písomné podanie označené ako „Žaloba o neplatnosť platobného výmeru na nájomné za užívanie bytu a služby spojené súčinnosťou od 1. 7. 1999“, ktorou žiada, aby v konaní proti žalovanému O. „P. M.“, B. súd určil, že platobný výmer žalovaného je neplatný, pretože je nezákonný. (...)

... nie je možné akceptovať tvrdenie sťažovateľa, že v konaní došlo k zbytočným prietahom zavinených súdom a to napriek tomu, že doposiaľ vo veci nebolo meritórne rozhodnuté. Primárnym dôvodom, pre ktorý doposiaľ nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu bola skutočnosť, že súdu sa nepodarilo vypočúť sťažovateľa ako účastníka konania, ktorý napriek viacerým predvolaniam na pojednávania sa na pojednávanie po dobu viac ako päť rokov nedostavil a tak neposkytol súdu potrebnú súčinnosť, aj keď v konaní vystupuje ako žalobca a domáha sa jeho ochrany. Sťažovateľ síce svoju neúčast' na pojednávaniach písomne ospravedlňoval s tým, že dôvodom jeho neúčasti má byť jeho nemoc, pričom však zo spisu nie je zrejmé, aby túto prekážku účasti na pojednávanie aj doložil. Na pojednávanie dňa 17. 3. 2006 sa pritom napriek riadnemu predvolaniu nedostavil a svoju neúčast' ničím neospravedlnil. Tento postoj sťažovateľa nesvedčí o jeho úprimnej snahe doceliť meritórne rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti nemožno pominúť ani skutočnosť, že sťažovateľ opakovane nedôvodne vznášal námietky zaujatosti zákonnej sudkyne, čo nesporne prispelo k predĺženiu konania. Ak v priebehu konania došlo k zmenám zákonných sudcov, stalo sa tak zo zákonných dôvodov ako následok personálnych zmien v obsadení súdu. Dodávam, že jednotlivé úkony súdu boli v primeranej časovej následnosti a smerovali k takej príprave veci, ktorá by viedla k meritórnemu rozhodnutiu.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Ústavný súd SR sťažnosť sťažovateľa I. K. K. ako zrejme bezdôvodnú odmietol. Dodávam, že šetrením nebolo zistené, aby sťažovateľ v čase od podania žaloby až doposiaľ podal sťažnosť na prietahy v tomto konaní, či už podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb., resp. podľa ustanovenia § 3 ods. 7 a § 67 ods. 1 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z. Sťažovateľom uvádzané sťažnosti sa netýkali tohto konania.»

Sťažovateľ sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním z 11. mája 2006 doručeným ústavnému súdu 15. mája 2006, v ktorom okrem iného uviedol:

„... Erudovaný sudca sa má s takýmto banálnym prípadom vypoariadať na jedinom pojednávaní a v priebehu jedného mesiaca, a to bez ohľadu na to, či bude alebo nebude účastník konania pred súdom osobne vypočutý. Moje odôvodnené nevyužitie práva byť osobne prítomným na súde nezavdáva nijaký dôvod na opakované a stereotypné vyvolávanie ústnych pojednávaní súdom a ich sústavné odročovanie. (...) Nie je pravdou, že ja som súdu nedoručil písomný dôkaz o mojom zdravotnom stave. Súd ho má o. i. aj pri konaní pod č. k. 4 C 732/98. Ja mám záujem na tejto kauze, pretože som odporcom tohto sporu vydieraný a okrádaný. (...)

Vôbec neobstojí ani argumentácia predsedu Okresného súdu v Bardejove, že som sa u neho nestážoval podľa zákona čí. 80/92 Zb. a následného, pretože také niečo si, ako účinný prostriedok nápravy, nevyžaduje nielen judikát samotného Ústavného súdu SR pod II. ÚS 26/95, ale ani Európsky Dohovor, resp. súdna prax jeho ESELP. Napriek tomu podal som na prietahy najmenej dve sťažnosti, ktoré sa týkali aj tohto súdneho konania, ktoré boli plne akceptované Ústavným súdom SR aj pri iných a pred ním odpojovaných kauzách. (...)“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone o ústavnom súde, pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Osobitne sa zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno okrem iného v prípade, keď zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Ústavný súd zistil, že 18. apríla 2000 sťažovateľ podal okresnému súdu „žalobu o neplatnosť platobného výmeru s účinnosťou od 1. VII. 1999 voči vtedajšiemu O. (...) v B.“.

Okresný súd 16. októbra 2000 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a 16. novembra 2000 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 26. marca 2001 okresný súd nepriznal sťažovateľovi v konaní oslobodenie od súdnych poplatkov. Na základe jeho odvolania 18. apríla 2001 bol spis predložený odvolaciemu súdu. Dňa 28. septembra 2001 odvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil a spis vrátil okresnému súdu 16. novembra 2001.

Dňa 8. januára 2002 okresný súd konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Dňa 28. januára 2002 sťažovateľ zaplatil súdny poplatok. Dňa 13. marca 2002 okresný súd zrušil svoje rozhodnutie o zastavení konania. Dňa 23. júla 2002 doručil okresný súd žalovanému žalobu na vyjadrenie.

Okresný súd od 7. septembra 2002, keď nariadil prvý termín pojednávania na 22. október 2002, do 5. mája 2006, keď vo veci rozhodol, nariadil celkovo 7 termínov pojednávania (18. marec a 26. máj 2003, 19. február a 11. november 2004, 17. marec 2006) a jedno pojednávanie zrušil (3. jún 2004) z dôvodu podaného návrhu sťažovateľa na vylúčenie zákonnej sudkyne, ktoré okresný súd z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa odročil na neurčito.

V priebehu roka 2004 sťažovateľ podal dva návrhy na vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci (7. mája a 10. novembra 2004), ktorým odvolací súd nevyhovел (17. mája a 25. novembra 2004). Dňa 6. decembra 2004 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti a okresný súd ho vyzval na oznámenie jeho majetkových pomerov. Keďže sťažovateľ súdny poplatok nezaplatil, 17. januára 2005 okresný súd konanie z toho dôvodu zastavil, pričom na základe podaného odvolania sťažovateľom odvolací súd rozhodnutie okresného súdu 14. júna 2005 potvrdil. Dňa 26. októbra 2005 zákonná sudkyňa oznámila, že sa cíti byť vo veci zaujatá a 10. novembra 2005 bola vec pridelená inej zákonnej sudkyňi.

Dňa 5. mája 2006 okresný súd vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol.

Ústavný súd po preskúmaní úkonov okresného súdu konštatoval, že doba, ktorá uplynula od podania žaloby (18. apríla 2000) do podania sťažnosti ústavnému súdu (2. marca 2006), neodôvodňuje skúmanie namietaného porušenia označených práv, najmä s ohľadom na uvedené skutočnosti, že počas nej okresný súd na základe žiadostí samotného sťažovateľa konal o procesných otázkach (o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, dvakrát o jeho námietkach zaujatosti zákonnej sudkyne, ktoré boli nedôvodné, zastavil konanie z titulu nezaplatenia súdneho poplatku a pod.).

V dôsledku podaných odvolaní sťažovateľa sa vec nachádzala na odvolacom súde od 20. apríla do 16. novembra 2001, od 11. do 31. mája, od 22. novembra do 10. decembra 2004, a od 11. februára 2005 do 28. júna 2005, t. j. spolu takmer 13 mesiacov.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že okresný súd bol v právnej veci sťažovateľa nečinný iba v období od doručenia podania žaloby sťažovateľa (18. apríla 2000) do 16. októbra 2000, keď ho vyzval na zaplatenie súdneho poplatku (nečinnosť takmer 6 mesiacov), a od 26. mája 2003, keď odročil pojednávanie pre neprítomnosť sťažovateľa, do 12. decembra 2003, keď nariadil pojednávanie na 19. február 2004 (nečinnosť takmer 7 mesiacov).

Celkovú dobu nečinnosti v konaní pred okresným súdom preto ústavný súd nepovažuje za neprimeranú a takú, ktorú by mohol kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy.

Ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03).

Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojmom autonómnym, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) - napr. I. ÚS 63/00.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti vychádza aj z toho názoru, že „Dĺžku trvania súdneho konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných priet'ahov v súdnom konaní“ (II. ÚS 41/00).

Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu ústavný súd poznamenáva, že príčinou doterajšieho trvania sporu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 239/00 je aj nedostatočná súčinnosť sťažovateľa a jeho podiel na spomalení konania v tejto veci, ktorý nevytvára možnosť prijatia záveru o takom postupe okresného súdu, z ktorého by bolo možné vyvodzovať vecnú súvislosť s tvrdeným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to napriek tomu, že od podania žaloby uplynulo šesť rokov. Plynulý postup okresného súdu ovplyvnilo najmä to, že v dôsledku neúčasti sťažovateľa na všetkých siedmich pojednávaniach prevažne pre chorobu a zlý zdravotný stav (čo nepreukázal lekárske potvrdením) musel tieto pojednávania odročiť na neurčito. V jednom prípade sa sťažovateľ ani neospravedlnil (17. marca 2006).

Ústavný súd konštatuje, že okrem zistených ojedinelých prieťahov v konaní bol procesný postup okresného súdu v zásade plynulý a sústredený. Ústavný súd zohľadnil najmä to, že v priebehu konania bol okresný súd opakovane konfrontovaný s procesnými úkonmi sťažovateľa, ktorý podal dvakrát návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne, o ktorých musel rozhodovať odvolací súd, nezaplatil súdny poplatok, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené, podal odvolanie proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti a pod.). Uplatňovanie námietok zaujatosti zo strany sťažovateľa je síce právom účastníka konania (§ 15 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), ak sa však námietka ukáže ako nedôvodná, nemožno v dôsledku jej uplatnenia vzniknutý prieťah pripísať súdu.

Rozhodovanie o procesných návrhoch, o ktorých je podľa príslušných kódexov (napr. Občianskeho súdneho poriadku) všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prejednaním a rozhodnutím o merite veci, je okolnosťou, na ktorú ústavný súd prihliadol už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tým aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 239/00, odmietol ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na to, že podľa jeho názoru, aj keď doterajší priebeh konania pred označenými súdmi nebol celkom bez prietáhov, s prihliadnutím na ostatné okolnosti prípadu nesignalizuje reálnu možnosť porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že sťažnosť sťažovateľa mohol odmietnuť aj ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľ nepodal okresnému súdu v namietanom konaní sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu.

Podľa tohto ustanovenia ak sťažovateľ namieta prietahy v konaní konkrétneho súdu, je povinný preukázať využitie právnych prostriedkov nápravy na ochranu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takýmto právnym prostriedkom je sťažnosť na prietahy v konaní podaná predsedovi príslušného súdu.

Na základe výzvy ústavného súdu sťažovateľ predložil ústavnému súdu listinný dôkaz o tom, že podal predmetnú sťažnosť. Za túto sťažnosť považoval podanie z 21. marca 2003 označené ako „*Sťažnosť na sudcov za prietahy v konaní*“, kde uviedol „... *podávam hromadnú sťažnosť na všetkých sudcov Okresného súdu v Bardejove, ktorým boli na prejednanie a rozhodnutie pridelené moje súdne spory...*“ a podanie zo 17. júla 2004 označené ako „*Opakovaná sťažnosť na prietahy v konaní*“, v ktorom sa opätovne sťažoval na všetkých sudcov okresného súdu a na to, že všeobecný súd vôbec nereagoval na jeho písomný návrh na začatie súdneho konania ešte z 15. decembra 1995.

Vychádzajúc z obsahu týchto podaní teda vyplýva, že sťažovateľ do 31. marca 2005 nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 239/00 podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach

a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov alebo od 1. apríla 2005 podľa ustanovenia § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov predsedovi okresného súdu.

Ústavný súd nepovažuje za vyčerpanie tejto možnosti jeho hromadnú a opakovanú sťažnosť z roku 2003 a 2004 bez označenia konaní, v ktorých namieta zbytočné prietahy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, považoval už ústavný súd za bezpredmetné rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2006